

endast kasta en blick på avbildningarne av de mammutskelett, som finnas i våra europeiska museer (särskilt det i Museum f. Völkerkunde i Leipzig), för att genast varsna den oerhörda disproportionen mellan huvudet och de från detta framskjutande betarna. Då nu denna monströsa och i och för sig ofördelaktiga utveckling av betarne gjorde sig gällande vid en tidpunkt, då klimatförsämringen samtidigt skärpte kampen för tillvaron högst väsentligt, så synes det ganska sannolikt, att man som Brandes, Hoernes m. fl. antaga, i detta moment har att se en av de avgörande orsakerna till mammutens utdöende; hur denna process sedan i detalj har gestaltat sig på olika punkter av utbredningsområdet, är naturligtvis ej möjligt att avgöra.

Ett öde, påminnande om mammutdjurets, synes ha drabbat den ståtliga jättehjorten, vars väldiga horn, som mätte tre meter mellan spetsarne, gjorde honom till en fruktansvärd motståndare på öppna fältet. I skog kunde emellertid jättehjorten just på grund av sina omfångsrika horn ej röra sig annat än med största svårighet; han uppehöll sig därför huvudsakligen på de öppna platser, som bildades vid inlandsisens avsmältning och när dessa sedan betäcktes med tätande skogar, dukade jättehjorten under och dog ut.

Ett annat, kanske ännu tydligare vittnesbörd om hur ett ursprungligen verkningsfullt anfallsvapen genom alltför stark specialisering slutligen kan vålla sin